

(ג) בן זקנים, שנולד לו בעת זקנתו. ואונקלוס תרגם: בְּרַחֲכִים הוּא רָשֵׁי
ליה, כל מה שלמד משם ועבר מסר לו¹⁴. דבר אחר¹⁵ שהיה זין
איكونין שלו דומה לו. פסימ, לשון כל, מילת¹⁶, כמו: כרפס
ותכלת (אסתר א ו) וכמו: חתונות הפסים (ש"ב יג יח). דתמר
ואמנון. ומדרשו אגדה¹⁷: על שם צורתו שנזכר לפוטיפר,
ולסוחרים, ולישראלים, ולמוניינים.
(ד) ולא יכולו דברו לשולם, מחוק גנותם למדנו שבכם¹⁸, שלא
דברו אחת בפה ואחת בלב. דברו, לדבר עמו.¹⁹

¹⁴ ב"ר פ. ח. ¹⁵ ב"ר שם. ¹⁶ שבח י. ב. ¹⁷ ב"ר פ. ט. ¹⁸ הוכרה
לפרש בן כדי שלא מטענה שפירושו שלא יכול להבין מה שדר' (דבק טוב).

(ג) כי בן זקנים הוא, כמשמעותו, כי הולידו והוא בן תשעים ואחת ר'א"ע
שנה³. גם בן אחיו בנימין קראו יליד זקנים (מד ב'). ולאחר אלה
שניהם לא נולד לו. פסימ, כתנות מרוקמת.⁴ פסימ, כמו פס י"ד
דרניאל ה (ה) בלשון ארמית.

(3) רשב"ם יקומו נא הנערם וישחקו לפניו (ש"ב ב"יד), הולך ומונה כל מני
עניןיהם שగרמו לשונואו אותו. גם ויבא יוסף [את] דברת רעה, את
דבתם של אחיו רעה, כמדרשו אגדה לפי פרוש¹⁰, שאמר לאביו
כך מבאים הם בני השפחות אבל אני מכבדם ואני רגיל אצלם.
פשטנים אחרים לא עמדו על העיר.

(ג) וישראל אהב וגוי, כל זה גרם הקנאה. בן זקנים, כי אחרון
היה לי"א בנם, אבל בניין לא נולד אחרי בן עד זין מרובה.
והרבה קודם שנולד בניין היה לו בן זקנים והתחיל לאהבו
פסים, מעיל¹¹.

איש ולא רץ על התקן, ולפיכך הושאל על ישראל במצרים טרם היותו עם וורה
את אליהו ואחר הורתו אף על פי שהו כלום בירעתה. ¹⁰ ר' לדכבר בראשית ראה
להיבתו את דברם רעה שהביא רשות¹³ אבל לא ממש כדבריו לא כי פירוש רשכ"ס.
כי שם נאמר שלשה מיini כבה רעה שהביאו יוסף אל אביו ואחד מהם: מולדין בכני
השפחות לקרון עברם. ורשב"ם הסב את הדברים לעין הפשט כדבורי הבאים כאן
אחריו ואת. ¹¹ עיין שמואל ב. י. ו. 11 עיין שמואל ב. י. ו.

(ג) כי בן זקנים הוא לו, שנולד לו בעת זקנתו. ואונקלוס תרגם
בר חכמים הוא ליה, שכל מה שלמד משם ועבר מסר לו. דבר אחר
שהיה זו איكونין שלו דומה לו, לשון רשי". וכן אמר רבי אברהם
כי בן זקנים שהולידו לזכוני, והוא בן תשעים ואחת שנה²¹, וגם
ACHIYO BENIMIN KRAVO YILD ZKONIM KATAN (להלן מד ב'). ²² ואיננו נכו²³
בעיני, כי הכתוב אמר שאבא את יוסף מכל בני עבורי שהבא בן
זקנים, וגם כל בניו נולדו לו בזקוני, והנה יששכר וובלון אינם
גדולים מ يوسف רק בשנה או שנתיים²⁴. הנראה בעיני כי מנגג
הזקנים שיקחו אחרם מבניהם הקטנים להיות עמו לשרתו. והוא
נשען על דיו תמיד לא יפרד ממןנו, והוא נקרא לו בזקוני בעבור
שירותו לזכוני, והנה לקח את יוסף לדבר הזה והיה עמו תמיד,

ו על כן לא יליך עם הצען בرعותם במקום רחוק

(5) מזקון

ג. כי בן זקנים הוא לו וא"ת¹⁷ הרוי בניין בן זקנים (ה) אלא אין אהבת בניין
קשרוה לבבו של יעקב כאחבותו של יוסף לפי שכשילדתו אמרו מטה (ה)

ל"ז, כ"א. וישמע ראוון ויצילחו
מידם.

חשיבות למאדר שהרי כל התורה כולה תלולה
ביציאת מצרים, וכן משה ומשtan של בעז הוו
ענין של לידת דוד המלך עליו השלום
וממשיח, והללו בעת שהיו עוסקים בענין זה
לא החשיבו העוניים כל כך, ויזהר נבון לנמר
שהם לא ידעו שעשיותם זאת תהיה תורה,
שהתורה וכן הנביאים יビיאו עובדא זו
לדורות. שאללו היו יודעין שענין היסטורי
הוא בודאי שהיו מיפוי את פנימיותם גם
הבר¹² היה גדול הערך, שהרי ענן לדורות
הוא. ולפיכך סימנו חז"ל שוגם עתה אל ידמה
האדם שביבן שהתורה כבר חתומה אין שום
חשיבות במעשהים. אלא לא כן הדבר, כל
מעשה טוב של יהודי הוא ענן של חטיבת
עתידה של היהדות היא עד שאלייהו ומשיח
עפוקנן בכתיבתה והקב"ה חותם, ככלומר
עתידן של ישראל, וזה"ק.

1 עיין בילקוט שמעוני שהביא מירקרא
רבה [פרשה ל"ד אות ח'] בזה"ל: למדתך
תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושא מצוה
יה עושה אותה בלב שמח שאלו היה יודע
ראובן שהקב"ה כותב אחריו וישמע ראוון
ויצילחו מידם בכתפיו היה טוענו ומוליכו
אצל אביו, אלו היה אהרן. יודע שהקב"ה
כותב עליך הנה הרא יוצא לקראתך וגרו,
בתופים ומחולות היה יוצא לקראותו. אלו
היה בועז יודע שכותב עליו ויצטט לה קלי¹³
עגולות פטומות היה מביא ומאכילה. לשעבר
היה אדם עושא מצוה והנביאים כותבים
אותה ועכשו שאין נביאים מי כותב אותה
אליהם ומשיח והקב"ה חותם הה"ד אז נדברו
וגו', על"ל המדרש.

16 ביאור העניין נלפען"ד¹¹, שרואון, וכן
אהרן ובוצע, לא ידרשו שדרבר גודל נשעה כעת
על ידיהן, והיה ראוון דומה שהוא מצל Rak
את, אבל באמת אילו היה מוליכו אצל אביו
יה חוסך את ישראל מגלוות מצרים; וכן
שליחותו של משה [לפרעה] היה ג"כ עניין

(ב') והbor רק גו'. דרש רבנן ב' מטעם מישמי דר' הנחים, והbor רק אין בו מים, ממשמע שנאסר והbor רק אני יודע שאין בו מים, ומה ת"ל אין בו מים, לומר לד', מים איו' בו, אבל נחשים ועקבבים יש בו) (שנה ב' א').

ט' צורה ג' י' ז' ט' צורה ג' י' ז'

(9) א' ה' ז'

ויצילחו מידס. פ' לפ' סה"ד צעל נkir וליון יכולות
להרגו מי פלוי נתקי"ג מיתה מס' פ' חיות רעות
לו יפנעו נולדים הם לנו ותמי"ב מיתה לסמס וסום לו מורה
ויליהו מידס פ' מיד הקורח וגזה סתר חומרו ונראה
מה יכו קלמוני גו' כי בקירות תנעל סדר וلون רוחם
לש יקרנו כי שקר דבר :

(10) י' ז' ז' י' ז'

רבותינו²². והטעם בזה בעבור כי משפט העדים הוממן בגוררת השלית²³, שם שנים
ושנים, והנה כאשר יבואו שנים ויעידו על ראובן שהרג את הנפש ויבאו שנים אחרים
ויזמו אותם מעדותם צוה הכתוב שירגו כי בוכחות של ראובן שהיה נקי וצדיק בא המעשה
זהה. אלו היה רשע בן מוות לא הצליל השם מיד ב' ד' כאשר אמר כי לא אצדיק רשע²⁴. אבל
אם נהרג ראובן בחשוב שהיהאמת כל אשר העידו עליו הראשונים, כי הוא בעונו מה²⁵
ואלו היה צדיק לא יעבנו ה' בידם, כמו שאמר הכתוב ה' לא יעבנו בידו ולא רישענו
במשפט²⁶, ועוד שלא יתן ה' השופטים הצדיקים העומדים לפני לשופר דם נקי כי המשפט
לאלים הוא²⁷, ובקרב אלהים ישפט²⁸. והנה כל זה מעלה גדרה בשופטי ישראל והבתהה
שהקבה מסכים על ידם ועםם בדבר המשפט²⁹, וזה טעם ועמדיו שני האנשים אשר להם
הריב לפני ה'³⁰, כי לפניו ה' הם עומדים בבודאות לפני הכהנים והשופטים, והוא ינהם בדרך
) אמת³¹, וכבר הזכרתי מזה בסדר ואלה המשפטים³²:

(11) י' ז' ז' י' ז' קורז'ג'ר

| דיקא ועל כן לא תירא ולא תפחד ותליך לבטה
דרך, במקום כוה בודאי לא יפרוי ברית האחו.
והנה ודאי צער גדול היה לעקב על דבר מעשה
דביה, אמן לאחר שנטול גלו הדברים כך
שהחחים מסרו נפשם עליה וכרכטו שם ברית
הاخوة התנהם יעקב בזה על הצרה שבאה על
נפשו, יצא הפסדו בשכו עד שכמעט לא נחשב
עוד עניין דינה לעוני בעבור הברכה הגדולה
שבאה על ידו כריתת ברית אהבת אחיהם, אמן
עתה שקללו השבטים בשכם הרי כי לא הוועילה
כל בירת האהבה שכחו שם מילא למפרע
נחשב לצרה עניין דינה.

ויבא שפמה. פירושי ז' ול מקום מוקן לפורענות
שם קלקו השבטים שם ענו את דינה
שם נחלה מלכות בית דוד. ציריך ביאור למה
נאמרו הדברים שלא כסדר הזמן כי עניין דינה
הלא היה קודם קלקלת השבטים. ואפשר לומר
בבקודם מקרה שכותב ויאמר ישראל אל יוסף
הלא אחד רועים בשכם לכיה ואשלחו עליהם
מלת הלא במקרא וזה ציריך ביאור מה היא
משמשת, ואמנם יתכן כי זו ידע יעקב שאחיו
עוינים לヨוסף ועלתה גם על דעתו שכונה
כרוכה לרגלי יוסף בבאו יחידי בינויהם, אבל
כסbor יעקב היה שמה רועים כתעת בשכם
מקום שם מסרו נפשם بعد דינה אהותם אי
אפשר שבסמוך כוה שנתקדש ונחתם בחותם
אהבת אותה, מקום שם ישחיתו רחמי את זה
) שאמר יעקב הלא אחיך רועים כתעת בשכם

נתוי "איש" הוא מלאך גבריאל, ומתי "איש" הוא הם

(12) ז' ז' ז' ז'

| "וימצאנו איש והנה תעה בשדה וישאלתו איש לאמר מה תבקש"

(ל', ט)

פירש רשי' איש זה גבריאל שנאמר "ואהיש גבריאל". כתוב בעל הטורים

וישאלתו איש" בגימטריה מלאך גבריאל שלו.

יש להקשות, לעיל בפסוק "ויאבק איש עמו" פירש רשי' זה שרוא של עשו.

ט' מנין לנו שהאיש שפגש ב יוסף היה מלאך גבריאל, והאיש שנאבק עם יעקב היה

שרוא של עשו, הרי בשניהם כתוב איש?

בයא ר' חיים מצאנז צ'יל, אם רואים איש שבא לעזר ולעשות חסד, סימן

שהזו מלאך גבריאל, אמנס אם רואים איש שמקשים ממנו ברכה והוא מסרב

בטענה שציריך לומר שירה, אין זה אלא שרוא של עשו.

בספר "שאל אביך ויגדך" (ח'ג עמוד קצ') מביא בזזה **סיפור נפלא**, מעשה באדמוי אחד שהגיע לעיר שלא הייתה מוכרת לו, והוא רצה לлечת בית הכנסת, אבל לא ידע لأنן פנות, לפעת הבחן היהודי שחלף על פניו במהירות, ומיד שאל אותו איפה יש כאן בית הכנסת, אלא שאותו היהודי, עוד בטרם שמע את השאלה, הגיב בצעקה: אין לי זמן עכשו, אני מהר לבית הכנסת!...

ה הבין האדמוני כי למעשה אין לו אלא לлечת אחריו אותו היהודי, וממילא יגיע למחו חפכו. כשהגיעו שנייהם לביה"כ, ניגש האדמוני ליהודי ואמר לו יש לי קושיא, התורה מספרת על יעקב אבינו "ויאבק איש עמו" וחוז"ל אומרים שאותו האיש היה הס"מ, גם אצל יוסף כתוב "ויפגשנו איש וישאלנו מה תבקש" וחוז"ל אומרים שאיש זה היה המלאך גבריאל, והשאלה היא, בשני המקרים כתוב נ" "איש", ואיך ידוע חоз"ל במקום אחד הוא הס"מ, ובמקום השני הוא מלאך גבריאל?

התשובה היא, שכבר בפסוק מרמז ההבדל ביניהם, דהיינו שם בא אורח לעיר וمبקש להגיע לאיזה שהוא מקום שאינו מוכר לו, ואיש מן העיר בא לקראותו, ומיד שואל לשלומו וגם שואלו מה מփש, שואלי יוכל לעזור לו, זהו מלאך גבריאל. אבל יש עוד סוג של איש, שכאשר האורה פוגש בו לשואל איפה נמצא כאן בית הכנסת, הרי במקומות הענות הוא צועק לעברו אין לי זמן, אני רץ לבית הכנסת, זהו הס"מ שנאנבק עם יעקב, שהרי כשיעקב ביקש ממנו ברכה הוא ענה לו "שלחני כי עלה השחר", וחוז"ל אמרו שהגיע זמנו לומר שירה, כלומר אין לו זמן לברך, לעומתו על האיש שפגש ביעסוף נאמר "וימצאחו איש וגוי וישאלו נ" האיש לאמור מה תבקש", לא רק שהוא עונה ליוסף אלא גם שואל מה מփש, וזה ראייה שהאיש הוא המלאך גבריאל.

ט) סלק 52: כח . (כח) ועבורי

נשים מדיניות. בתוך שהיו יושבים לאכול לחם ווחוקים היו קצת מן הבור לבתי אכול על הדם וממתינים היו לישמעאים שראו, וכודם שבאו הישמעאים עברו אנשים מדיניות אחרים דרך שוראו וראו בבור ומשכחו ומכרווה המדיניות לישמעאים, ויש לומר שהאתים לא ידעו, ואעפ"י אשר כתוב⁵¹ אשר מכרתם אotti מצרים, ייל' שהגרמת מעשיהם טיענה במכירתה. זה נראה לי לפי עומק דרך משוטטו של מקרא כי ויעברו אנשים מדיניות ממשע על ידי מקרה והם מכרווה לישמעאים. אף אם אתה לומר ויכרנו [את] יוסף לישמעאים כי אחיו מכרווה, אף כן צריך לומר שגם ציוו למדיני סוחרים למושכו מן הבור ואחר כן מכרווה לישמעאים.⁵²

(14) גואם

3 | בשביל שתתעורר, כי בוגל הדבר הזה יברך ה' וכו'. ולפי זה לא היה ציריך העני לא כארהה להיות מכיר טובה כלל לבעל הבית בשביל מתנתנו, מכל מקום אורה טוב וצדיק יאמר לנפשו מי אני ומה חמי שעל ידי יזכה בעל הבית לברכה, נמצא הוא עשה עמי אבל אני לא עשיתי עמו מאומה, וזה שאמרו חז"ל אורה טוב אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשביבי ולהגנתו אבל לבעל הבית אין מאומה בכל עמלו; מה שאין כן אורה רע הוא מtagאה ותמיד נגד עניינו כי הוא עוזה יותר עם הבעל הבית ועל כן אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשביבו, כי ככל נחשב הוא מה שאני מקבל ממנו לעומת הברכה הרבה הבהאה לו לרגeli.

ויהי מאו הפקוד אותו בכיתו וכור ויברך ה' את בית המצרי ובוי ווועזבל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אותו מאומה כי אם הלחם הוא אוכל. עיין פריש"י כי מלת הלחם הוא לשון נקיה. ולפי עניות דעתך אפשר לומר כי אין משמעות לחם יוצא מידי פשוטו, על דרך שפירש דודי מהר"ב וצ"ל מאמר חז"ל (ברכות נה, א) אורה טוב מהו אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשביבי ואורה רע להפוך, הדינו כי באמת אמרו חז"ל (ויק"ר לד, י) יותר מה שבעל הבית עשה עם העני העני עוזה עם בעל הבית, דהרי בעל הבית איינו נתן לו אלא דבר מועט ולעומת זה הרי העני מוכחו במצבה קיימת לעד ולעולם; ולא עוד אלא שגד בעולם הוה נכסיו של בעל הבית מתברכין, כמו שאמרו (שבת קיט, א) עשר

(15)

זה הוא גם כן הבדל שבין עבד נאמן לעבד מביש, זה האחרון איינו מסתכל כלל במאן שהוא אוכל להומו של בעל הבית, אך תמיד נגד עיניו ההנהה שmagua לבעל הבית על ידו, כשהוא רע-הזוכר את ההכנות ויאנו זוכר את היציאות; מה שאין כן עבד נאמן הוא זוכר טובת אדונו ושעל כן עליו לעבדו בכל אשר יוכל, וספרה לנו תורה ק' מעבודתו הנאמנה של יוסט, שם שנתברך הבית בשבייל ובאה הברכה לריגלו בכל אשר לאדוני באופן שאדוני מצא מהטוב לעזוב כל אשר לו ביד יוסט, בכל זאת ולא ידע אותו מאומה (האי ולא ידע איזספ' איי) יוסף הצדיק לא ידע מאומה ולא שם לבו כלל לההכנות הגדולה שהוא מכני, כי אם הלחם אשר הוא אוכל רק זאת ידע ואחת היהת תמיד נגיד עיניו כי מן הבית הזה יבא לחמו, ועל כן עליו לעבדו בכל כחו, וכיון שכן אין מהתימה שלא היהת עליו העובה למשא ולמורת רות, אדרבה עבר בשמה וברצון לבב, על כן והי יוסף יפה תואר ויפה מראה, ולא נפלנו פניו ולא נראה עצב בו מעבדה קשה כמדת עבד מביש.

ומוסר השכל יצא מוה על אחת כמה וכמה על האדם להתחזק בעבודת קונו ית"ש הון ומפרנס אותנו תמיד ברחמי ולא תהיה

תמר, ואשת פוטיפר

"וילופ' הורד מצירימה" (לט.ה), וברש"י: "ויעוד כדי לסמן מעשה אשתו של פוטיפר למעשה תמר לומר לך מה זו לשם שמים, אף זו לשם שמים, שראתה באצטראולוגין שללה שעמידה להעמיד בנים ממנה, ואני יודעת אם ממנה אם מבתה. ומהו המפרשאים האם ראוי לדמות אשה צדקנית כתמר לאשת פוטיפר? הלא רשעה זו הניחה לויסף להשאר י"ב שנים במסר, על חטא שמעולם לא עשה, ואייך נשווה אותה לתמר?

ולתרץ זאת יש לחקור בעוד שאלה שקשורה לפרשתנו. מדובר מלכות דוד מייסדת על מצות יבום שמצוינו בפרשتناו, שזיווג יהודה ותמר סובב סביב עניין הקמת שם לבנו. וכך מבאר הרמב"ן זיל (לט.ה, ד"כ זי'זס מהטמ') על פי דרש ועל פי הסוד, שאפילו קודם מתן תורה כבר קיימו אבותינו ענינו של יבום עיי'ש. וכן מוצאים אצל זקנתו של דוד המלך רות המואביה שהתקשרה לבועז גדול הדור בדור יבום, הגם שלא היה שם חיוב ממש.

והנראתה בזה לע"ד הוא, שכדי להצמיח מלך לבית ישראל צרייך שהיא בו כח המסירות לכלל. וכדברי הרמב"ם (קללות מלכים ג,ו) "שלבו הוא לב כל קהל ישראל". כמובן, עבוזת המלך היא להרגיש ולדאוג לאזרחי העם. ברגע שמלכותו נהפקת לצורכי עצמו, סכנה

העובדת לעול ומsha ח"ז ואז התורה לא תהא מתחשת כהו של אדם אלא אדרבה יקיים בו אני בינה לי גבורה. ואפשר לפרש גם בהיפוך דהאי ולא ידע אופטיפר קאי, כפי רוש רשי זיל, והיינו כי אירורים הרשעים שאינם מכירים בטובה שעושים להם, וזו מחד אדונים קשה שלמרות כל הטוב המגיעה להם מעבדם הנאמן לא יזכיר את ההכנות שלו אלא את היציאה הקטנה שתואו אוכל לחם כי גם בזה צרה עינם, וזה שאמורה תורה ק' שאף שיוסף מצא חן בעיניו ונוכח לדעת כי הוא עבד משכילה וברכה הרבה בו עד שעוז כל אשר לו ביד יוסף וכיסבו אתה שהכיר לו טובה بعد זה, לזה העידה תורה שאף על פי כן לא ידע פוטיפר אותו לאיזומה מכל זה ולא שם לבו רק אל הלחם אשר יוסף אוכל, וזה היה תמיד נגיד עיניו.

נדולה היא עד מאר. ולכך התורה מזהירה את המלך בכל מיני הזרחות "ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו, וככסף וזהב לא ירבה לו מאר". ובזה חטא שאל כאשר חמל על מיטב הצאן של העמלקים, שהיה בזה עניין עצמי ולא עניין ציבורי, ולכן איבד מלכותו.

ובדרך זו ביארתי דבר תמורה בעניין בגדי כהונה, מדוע בגדי כהן גדול (ולפי מאן דאמר אחד בגמרה גם בגדי הדיווט) נעשו מכלאים - צמר ופשטים ייחדיו, הרי הכהנים הם קדושי עליון ומנהיגי ישראל ואיך ילבשו דבר שנאנס לשאר העם? ועניתי שהיא הנותנה, דוקא כהן שהוא מנהיג ושר בישראל ועלול לחשוב שיש לו חשיבות עצמית מלחמת תפקידו, אותו התורה ציוותה ללבוש בגדי אסור לו להנחות ממנה, כדי להמחיש אצלו שתפקידו אינו אלא בש سبيل העם ולא בש سبيل שום הנאה עצמית. וכן אמרו חז"ל (י"ז ד"ב ס"ג ווילם ס"ג) שאם לובשים בגדי אכהונה עם כוונה להנחות מהם עוברים על איסור "ובגדי כלאים שעתנו לא יעלה عليك". היוצא מדברינו שמנהיג והוא סמל המיסירות של אדם שמוכן לקרוא שם בנו על שם מת אחר, בין אם זה אחיו, או בנו כמו שהיה אצל יהודת. מכח התבטלות כזאת יכולה לצמוח בית מלכות לכל ישראל.

גם תמר וגם אשת פוטיפר היו מסוגלות להוליד מלכות. אמנם תמר שמעישה היו לגמרו לשם שמים, יצאו ממנה בניים הוגנים למלכות. מה שאין כן אשת פוטיפר שהgam שהיתה יכולה ליסד בית מלכות, אך מכיוון שלא היה מעשית לשם שמים, אלא לצרכי עצמה, כמו שמעיד התורה עליה "ותשא אשת אדוני את עיניה אל יוסף וגרא" לאי ירחה להטайд אלறים

(16)
ס

(17)
כט כט כט

ג)